

BEZPEČÍ, JISTOTA A RADOST

ZE SPASENÍ

OBSAH:

1. Cesta ke spasení	8
2. Poznání spasení	13
3. Radost ze spasení	25

© 2017

GBV-Dillenburg

Eiershäuser Str. 54

357 13 Eschenburg, Germany

www.gbv-dillenburg.de

Rozšiřování:

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATĚHO

Nabočany 19

538 62 Hrochův Týnec, ČR

www.sirenipismasvateho.cz

Všichni jsme na nesmírně důležité cestě z tohoto času do věčnosti a nikdo z nás neví, jak už je možná blízko cíle. Brzo, možná naprosto nečekaně, může naše cesta skončit. A tu je skutečně důležité ptát se, **kde ta cesta skončí?** Jsou jen dvě možnosti a jen dvě skupiny lidí:

V první skupině jsou ti, kteří mají hluboké **ujištění** a pevný, nezrušitelný **základ**, takže jsou o svém spasení **plně a pevně** přesvědčeni.

Ve druhé skupině jsou lidé, kteří si **nejsou** spasením **jisti**, avšak touží po takové **jistotě**. Ale jsou tu i tací, kteří nejenže **nejsou spaseni**, ale **o své spasení se nestarají** a jsou vůči tomu naprosto lhostejní.

Nedávno přiběhl jeden člověk na nádraží, sotva dech popadal. Podařilo se mu nasednout těsně předtím, než se vlak dal do pohybu. „Vy jste ale rychle běžel,“ řekl jeden ze spolucestujících. „Ano,“ odvětil, „ale vyplatilo se mi to – ušetřil jsem čtyři hodiny. To přece stojí za to!“

Musel jsem o tom mnoho přemýšlet a stále jsem si opakoval: Když už čtyři hodiny pozemského času mu stály za takové úsilí a námahu a **vyplatilo se to**,

čím větší snahu bychom měli vyvinout, když jde o **věčnost**.

Věčnost? – Cožpak dnes nejsou tisíce vážných lidí, kteří se pečlivě starají o své zájmy v tomto životě, ale zdají se být naprosto slepí, pokud jde o věčnost? Necháávají bez povšimnutí nesmírnou Boží lásku a spasení, které Bůh nabízí každému člověku. „*Bůh chce, aby **všichni lidé** byli spaseni a přišli k poznání pravdy*“ (1. Timoteovi 2,4).

Ale někdo možná řekne: „Já nejsem lhostejný k tomu, co se týká spasení mé duše. Ale jsem **nejistý**, a proto asi patřím do druhé skupiny, o níž jsi mluvil.“

Nuže, milý čtenáři, lhostejnost a nejistota jsou děti jednoho „otce“, totiž „nevěry“. Lhostejnost pochází z nevěry, že člověk zhřešil a je zkažený; a nejistota zase pramení z nevěry v dokonale účinný lék, který Bůh připravil pro každého člověka. Tento spis je určen zvláště takovým lidem, kteří si přejí dosáhnout zaručené jistoty, že jsou skutečně vykoupeni, spaseni. Vždyť „*co je platné člověku, kdyby získal celý svět, ale ztratil svou duši?*“ (Ev. Matouše 16,26).

Představ si, že některý otec má jediného syna,

který by podnikl cestu do daleké země za mořem, a za určitou dobu se dozví, že loď ztroskotala. Kdo by mohl popsat úzkost srdce takového otce, dokud se z naprosto spolehlivého zdroje nedozví, že jeho syn je živ a zdrav?

Anebo dejme tomu, že jsi daleko od domova. Je noc, zima, a jdeš neznámou cestou. Přijdeš k jednomu místu, kde se cesta rozděluje. Potkáš tam jiného člověka, a zeptáš se ho na správnou cestu ke svému cíli. Ukáže ti jednu z nich a poví, že **si myslí**, že je správná, anebo že **doufá**, že bude dobře, když po ní půjdeš. Bude ti ono „**já si myslím**“ nebo: „**doufám**“ stačit? Mám za to, že určitě ne. Kdybychom se tisíce lidí zeptali na správnou cestu ke spasení, dostali bychom možná tisíc různých odpovědí.

Ty o tom musíš mít **naprostou jistotu**. Jinak každý krok, který uděláš, bude jen zvyšovat tvou nejistotu.

Jsou tři věci, které bych ti chtěl s Boží pomocí objasnit. Boží slovo – Bible nám je jasně popisuje:

1) Cesta ke spasení (Skutky 16,17).

2) Poznání spasení (Ev. Lukáše 1,77).

3) Radost ze spasení (Žalm 51,12).

Myslím si, že poznáme, že tyto tři věci spolu úzce souvisí. Proto je docela možné, že někdo sice **zná cestu** ke spasení, ale **nemá jistotu, že je spasen**, anebo ví, **že je spasen, ale neraduje se z toho**. Nejprve tedy povím něco o cestě ke spasení.

1. Cesta ke spasení

Ve třináctém verši 13. kapitoly 2. Mojžíšovy knihy čteme: „*Každé prvorozené osle vyplatíš beránkem, a jestliže je nevyplatíš, zlom jemu šíji. A každého prvorozeného člověka mezi svými syny vyplatíš*“ (13. verš). Toto přikázání Staré smlouvy dané Bohem izraelskému národu skrze Mojžíše je možné znázornit následujícím výjevem, k němuž mohlo dojít asi před 3.000 lety:

Dva muži, Boží kněz a chudý Izraelita jsou pospolu a vzrušeně rozmlouvají. Zřejmě jde o nějakou důležitou věc. Mezi nimi stojí malý oslík, který, jak se zdá, je předmětem jejich diskuse.

„Přišel jsem k tobě, abych se dověděl,“ říká chudý muž, „zda bys tentokrát nemohl udělat nějakou výjimku. Tento oslík je prvním mládětem mé oslice. Já sice dobře vím, co Bůh vyžaduje, ale přesto doufám, že Bůh na mně nebude to mládě vyžadovat. Jsem chudý člověk a nemohu ho postrádat.“

„Avšak,“ odpovídá kněz vážně, „Boží zákon říká jasně a naprosto určitě: **Každé** prvorozené osle vyplatíš beránkem, a jestliže je nevyplatíš, zlom jemu šíji. Proto se tě ptám, kde máš beránka?“

„Žádného nemám.“

„Tedy nějakého kup a přijď zase. Máš jednu ze dvou možností: buď musí zemřít beránek, anebo ten malý oslík.“

„Pak je ovšem má naděje marná. Já si beránka koupit nemohu,“ říká ten muž zarmouceně.

Během této rozmluvy se k nim postavil třetí Izraelita. Zaslechl poslední slova onoho chudého muže a chvíli přemýšlí.

Potom říká laskavě: „Buď klidný, příteli, mohu ti pomoci. Mám doma malého beránka, kterého sice všichni máme velice rádi, ale já ti ho přesto chci darovat a přivedu ho. Pak si budeš moci svého osla ponechat.“

Ten laskavý Izraelita odejde a skutečně se vrátí se slíbeným beránkem. Kněz si ho od něho vezme, zabije ho a spálí ho jako oběť na oltáři.

Potom říká tomu chudému muži, který se na všechno beze slova jen díval: „Nyní si zase můžeš svého oslíka s klidným svědomím odvést domů. Ten beránek zemřel namísto oslátka, a proto oslátko může odejít. A nezapomeň poděkovat svému příteli za to, co pro tebe udělal.“

Tento obraz je názorným vysvětlením toho, co Bůh chtěl udělat pro tebe. Protože jsi hřešil, provinil ses před Bohem. A Bůh nyní požaduje, aby tento dluh byl zaplacen. Jenže ty sám to nemůžeš udělat, protože nemáš čím zaplatit. Proto výsledkem je, že Bůh tě bude muset soudit.

Je jen jedna možnost, jak ujít onomu soudu: namísto tebe musí zemřít nějaký zástupce, kterého Bůh může přijmout... Jenže kde bys mohl takového najít? Sám žádného neznáš!

Proto se o to postaral sám Bůh. Poslal Svého jediného, tolik milovaného Syna, a tak sám opatřil „*beránka bez vady*“.

„*Aj, Beránek Boží,*“ říká o Něm Jan Křtitel, když viděl, jak k němu přichází Pán Ježíš, Spasitel, ten čistý a svatý, ve všem nám podobný, kromě hříchu (Ev. Jana 1,29). Tento Ježíš, Boží Syn, šel ke kříži „jako beránek k zabití veden bývá“ (Izaiáš 53,7).

Trpěl tam za naše hříchy, „*spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu*“ (1. Petra 3,18).

Zaplatil vše, co Bůh musel požadovat kvůli hříchům, které jsme my, lidé, učinili.

„Věříš ty v Syna Božího?“ (Ev. Jana 9,35). Jestliže skutečně věříš Božímu Synu, to znamená: jestliže plně důvěřuješ Jemu a tomu, co On učinil, nebudeš odsouzen! Bůh potom vidí to, co učinil Kristus, jako bys to učinil ty sám.

Pán Ježíš po Svém zemření za naše hříchy opět vstal z mrtvých. Nyní žije, a sám řekl: *„Protože já jsem živ, i vy živi budete“* (Ev. Jana 14,19). Dal nám ještě jiné zaslíbení: *„Když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli“* (Ev. Jana 14,3). Tam budeme „doma“.

Ale možná, že řekneš: „Já sice vím, že sám nemohu nic udělat, abych přišel do nebe. Také jsem se už naučil, že mohu důvěřovat jenom Kristu a Jeho dílu. Ale přesto si ještě nejsem úplně jistý, zda je všechno opravdu a naprosto v pořádku. Dnes se cítím šťasten a raduji se, když pomyslím, že Bůh mi mé hříchy odpustil, protože věřím v Pána Ježíše. Jenže zítra to asi zase bude jinak. Namísto, abych byl šťastný, budu mít obavy a pochybnosti. Čím by to mohlo být?“

Dovol mi protiotázku: Už jsi někdy slyšel, že by některý kapitán lodi vrhal kotvu dovnitř své lodi, aby

tím našel bezpečné místo k jejímu zakotvení? Samozřejmě že ne! To by musel ztratit rozum. Vrhá kotvu **ven**, do moře.

Mám tím na mysli toto: Nesmíš se dívat dovnitř, do sebe, abys nabyl jistotu, nýbrž musíš se dívat ven, mimo sebe, na Pána Ježíše. Máš sklon dělat jistotu svého spasení závislou na pocitech, které u sebe pozoruješ. Jsi-li se svými pocity spokojen, myslíš si, že pak je s tebou všechno v pořádku. Ale jakmile ty příjemné pocity zítra zmizí, jsi zmítán bouří sem a tam, jako nějaká loď v tíšňové situaci.

Zamysli se nad tím, že **Tvé spasení může být založené jen na tom, co Pán Ježíš učinil namísto tebe.**

Apoštol Pavel napsal: *„On jest pokoj náš“* a *„spaseni jste skrze víru, a to ne sami ze sebe..., ne ze skutků, aby se někdo nechlubil.“*

(Efezským 2,8.9.14)

2. Poznání spasení

V 1. Epištole Jana ve 13. verši páté kapitoly je napsáno, co k tomu potřebujeme: „*Tyto věci **psal jsem vám, abyste věděli, že máte věčný život, kteří věříte ve jméno Božího Syna.***“

V Egyptě byla jednou hrozná noc, když Bůh usmrcoval všechny nejstarší (prvorozené) syny v rodinách. Přečti si dobře 12. kapitolu 2. Mojžíšovy knihy.

V Egyptě tenkrát bydleli také Izraelští a Bůh neřekl, že jen tak, beze všeho, pomine jejich domy, ale dal jim jednu možnost, aby nejstarší syn z izraelské rodiny nemusel zemřít. Krev velikonočního beránka musela být zachycena a natřena zvenčí na obě boční i na vrchní stranu zárubní vchodových dveří. „*A ta krev vám bude na znamení na vašich domech, v nichž budete; a **když uzřím krev, tedy pominu vás***“ (13. verš).

Bůh to zaslíbil, a proto tím byla v každém domě zaručena bezpečnost nejstaršího syna. Ovšem jenom tehdy, jestliže bylo skutečně učiněno, co Bůh nařídil.

Přenesme se v myšlenkách do dvou různých domů izraelských rodin:

V prvním domě jsou všichni, kdo tam bydlí, plni úzkosti. Na všech obličejích je vidět strach. Proč? Nejstarší syn vypráví, že té noci Bůh bude procházet celou zemí a usmrcovat všechny nejstarší syny. „A já se bojím,“ říká, „že přijde i do našeho domu. Teprve až přejde kolem a bude zase den, budu vědět, že jsem byl ušetřen. Do té chvíle však budu žít v nejistotě. Naši sousedé sice tvrdí, že si jsou jisti, že jejich syn zůstane naživu, ale já bych se to neodvážil říci. Jediné, co mohu udělat, je probdít tu dlouhou hroznou noc a **doufat, že to dobře dopadne.**“

„Ale cožpak Bůh přesně neuvedl, jak může být tvůj život zachráněn?“

„Ale ano! A my jsme také přesně udělali, co Bůh řekl: Zabili jsme beránka, jednoleté zvíře bez jakékoli vady, a natřeli jsme svazečkem yzopu zárubně dveří krví. Ale **přesto si nejsme jisti**, že budeme zachováni.“

A nyní se podíváme do sousedního domu. Celá rodina stojí kolem stolu. Každý má v ruce hůl a je připraven odejít z domu.

Jak to, že tito lidé mohou být tak klidní, ačkoli se mají stát tak hrozné věci?

Když se jich na to zeptáme, odpovědí: „Čekáme jen na Boží příkaz, abychom se vydali na cestu a navždy opustili ty kruté utlačovatele a otrockou práci v Egyptě.“

„Ale cožpak jste zapomněli, že dnes v noci bude Bůh obcházet celou zemí a usmrtí všechny nejstarší syny, všechny prvorozené?“

„Ó ne, víme to velice dobře. Ale našemu synovi se nemůže stát nic zlého, protože venku u dveří je natřena krev přesně tak, jak nám to Bůh uložil.“

„V domě vašich sousedů to také udělali, a přesto jsou tam všichni zneklidnění a nešťastní, protože si nejsou jisti, zda jejich syn bude ušetřen.“

Tu předstoupí nejstarší syn. S naprostou jistotou a se zářícíma očima říká: „Máme nejen krev kolem dveří, ale máme také **Boží slovo**. Bůh přece řekl: Když uzřím krev, tedy pominu vás. Ano, říká, že Jemu to bude stačit a že On bude spokojen. Proto jsme klidní a vůbec nepochybujeme, že **On skutečně udělá, co řekl**.“

A skutečně je tomu tak! Platí to i pro nás!

Krev Božího Beránka, krev Ježíše Krista, byla vylita. ON položil Svůj život. Nic by nám nemohlo dát větší jistotu, že budeme uchráněni před Božím soudem, než krev Krista. – A na slovo, které řekl Bůh, se můžeme úplně spolehnout. Přece nemůže být nic spolehlivější než slovo, které řekl sám Bůh.

A nyní otázka:

Který z obou nejstarších synů byl v naprostém bezpečí? Ten z prvního domu, kde všichni byli tolik ustrašení, anebo onen z druhého domu, kde se vůbec nebáli?

Možná, že řekneš: „Syn z druhého domu, protože byl tak klidný a šťastný.“

Ne! Rozhodně ne! **Oba byli stejně bezpečni.** Jejich jistota nezávisela na **pocitech** v jejich nitru, nýbrž na **krvi**, která byla venku, a na **záruce, kterou jim Bůh dal Svým slovem.**

Chceš-li mít jistotu, že přijdeš do nebe, nesmíš si vůbec všimnout svých měnících se pocitů. Poslouchej jen Boží slovo, které se nemůže změnit: „Amen, amen, pravím vám: Kdo slovo mé slyší, a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života.“

(Ev. Jana 5,24)

Uvedme si k znázornění toho příklad z běžného života. Jeden sedlák ví, že vedle jeho dvora bude k pronájmu pěkné, vydatné pastviště. Již dávno chtěl mít ten pozemek, protože má mnoho dobytka a málo píce. Napíše majiteli pastviny, ale nedostane žádnou odpověď.

Když o tom vypráví svému sousedovi, tento mu řekne: „To pastviště určitě dostaneš, protože jsi majiteli toho pozemku milý; vidí, že jsi dobrý sedlák.“ Tato slova dodají zájemci odvalu.

Druhého dne potká jiného souseda, který říká: „Víš, já si myslím, že nemáš ani nejmenší vyhlídku,

protože jsem slyšel, že je ještě jiný zájemce. Ten je s majitelem velice spřátelen a téměř každý den ho navštěvuje.“

Naděje toho sedláka rázem klesne na nulu. Jde domů sklíčený.

Doma najde v došlé poště dopis od onoho majitele. Rychle ho otevře a dá se do čtení. A jak ho tak čte, rozjasní se mu obličej. Vítězně ten dopis pozvedá a říká své ženě: „Teď je všechno v pořádku. Mohu si to pastviště pronajmout na libovolnou dobu, a to za velice výhodných podmínek. Mé starosti byly úplně zbytečné. Teď, ať se děje, co chce – mám tu **jeho slovo**, a to stačí.“

Je mnoho lidí, kteří jsou neklidní právě tak, jako byl onen nájemce. Jsou zmítáni sem a tam roztodivnými názory druhých lidí, anebo svými stále se měnícími myšlenkami. Proto nemohou nalézt ani pokoj, ani pevnou oporu.

Pravou jistotu získáme jen tím, že úplně důvěřujeme Božímu slovu.

V Bibli nalézáme, co Bůh soudí o různých věcech. Nalézáme tam všechny Jeho plány a myšlenky. Kdo věří, že to, co Bůh říká, je pravda, a spolehne se na to, čili přivlastní si to, získá **jistotu**. U každého to bude probíhat poněkud jinak, protože zde není žádná šablona ani nějaký předpis.

Jde tedy o to, abys opravdu důvěřoval Božímu slovu. Nejde o to, **jak** to děláš, ale **že** to děláš!

Apoštol Pavel kázal pokání k Bohu, ale potom také víru v Pána Ježíše Krista (Skutky 20.21). Neboť nyní jde o to, zda věříš (plně důvěřuješ), že ti Bůh všechny tvé hříchy **odpustil**. A potom Bůh zaměří tvůj zrak na Pána Ježíše na kříži. On tam **všechno** dokonal. A ty to můžeš uchopit a přijmout. A pak Mu i **poděkovat!**

Pochybování a úzkost zmizí. Pak už tě také nebude zajímat, co říkají jiní lidé. Bible mluví pravdu, ať už mluví o soudu bezbožných, anebo říká, že každý, kdo věří v Ježíše Krista, má věčný život.

*„Bůh není jako člověk, aby klamal.
Měl by něco říci, a neučinit to? Pro-
mluvit něco, a neutvrdit to?“*

(4. Mojžíšova kniha 23,19)

Ale možná, že se tážeš: Jak mohu s **jistotou** vědět, že mám **správnou** víru?

Na to je jen jedna odpověď: „**Věř správné osobě! Spolehni se na Božího Syna!**“ O to tu jde. Nejde o to, jak je tvá víra velká, nýbrž o důvěryhodnost **osoby**, které věříš.

Někdo je smělý a uchopí se ruky Krista bez váhání, s rozhodností člověka, kterému hrozí, že utone. Jiný se toho odváží jen s váháním, jakoby se k svému zachránci blížil zezadu a chtěl se ho dotknout.

To neznamená, že jeden by měl větší jistotu než druhý. Oba zjistili, že sami si nemohou věřit ani v nejmenším, a že potřebují Krista, aby měli pro své nitro dokonalý pokoj.

Pokoj můžeme nalézt jen tehdy, jestliže důvěřujeme tomu, co On učinil. To je víra.

„Amen, amen, pravím vám: Kdo (ve mne) věří, má život věčný.“

(Ev. Jana 6,47)

I nejslabší víra v Ježíše stačí k dosažení věčného života. Ale naopak i **nejsilnější důvěra v něco jiného než v Něho – například v dobré skutky anebo v nějaké náboženské obyčeje – tě nemůže spasit.**

Ale na Pána Ježíše se skutečně můžeme spolehnout, protože to je milovaný Boží Syn. Když byl zde na zemi, mohl o Něm Otec vydat svědectví: **„Tento jest ten můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo“** (Ev. Matouše 3,17).

Když na kříži položil Svůj život, „nesl tam naše hříchy na svém těle“ (1. Petra 2,24). Bůh tam na Něj vložil naše nepravosti. Proto musel být za hříšníka na soudu. Všechna prchlivost Božího hněvu postihla toho Čistého a Spravedlivého.

Ale někdy může mít člověk skutečně podivné myšlenky.

Jedna dívka kdysi řekla: „Já opravdu věřím v Pána Ježíše, ale když se mne někdo zeptá, zda přijdu do nebe, neodvážím se říci ANO! Protože se bojím, abych nelhala.“

Byla to dcera jednoho řezníka, a toho dne právě byl trh. Otec odešel koupit nějaký dobytek. Já jsem to věděl, a tak jsem jí řekl: „Představ si, že tvůj otec, až se vrátí domů, ti řekne, že koupil deset ovcí. Během dne pak někdo přijde do vašeho obchodu a zeptá se tě: Kolik ovcí dnes koupil tvůj otec? A ty bys pak odpověděla: Tatínek říkal, že deset, ale já úplně nevím, zda to je skutečně tak. – Co by asi taková odpověď znamenala?“

„Udělal bys z tatínka lháře,“ zavolala její matka, která slyšela náš rozhovor z vedlejší místnosti.

„Maminka má pravdu; ty bys udělala tatínka lhářem. Jenže právě tak se chováš k Bohu! On řekl, že každý, kdo **věří** v Jeho Syna, má věčný život. Jestliže o tom pochybuješ, děláš z Boha lháře.“

„Poněvadž svědectví lidí přijímáme, svědectví Boží větší jest; neboť toto jest Boží svědectví, které osvědčil o svém Synu. Kdo věří v Božího Syna, má svědectví sám v sobě. Kdo nevěří Bohu, lhářem jej učinil; neboť neuvěřil tomu svědectví, které Bůh osvědčil o svém Synu.“ (1. Jana 5,9.10)

„Abraham... uvěřil Bohu a bylo mu to počteno za spravedlnost.“

(Římanům 4,3)

Jedna úzkostmi skličovaná duše řekla kdysi jednomu Božímu služebníku: „Ach, pane, já nemohu věřit!“ Onen kazatel jí klidně a moudře odpověděl: „Je to možné? Prosím vás, kdo je to, KOMU nemůžete věřit?“ A tím vlastně rozhovor skončil.

Mnozí pokládají víru za nějakou nevysvětlitelnou věc citů, která ukazuje, zda člověk je způsobilý pro nebe. Jenže něčím takovým víra právě není.

Kdo opravdu věří, nedívá se do sebe, aby zkoumal, jakými myšlenkami žije jeho srdce. Dívá se na živou Osobu, na Krista, a plně spoléhá na to, že On učinil všechno, aby ho mohl přivést do nebe.

Slyší svědectví od Boha, který je pravda a světlo. Tím ve svém srdci obdrží pokoj.

Boží Syn je naprosto hoden, abych Mu důvěřoval. Jeho dokonané dílo mi dává jistotu pro věčnost. Boží slovo objasňuje každému, kdo věří v Ježíše Krista, že jeho hříchy jsou odpuštěny, že se stal Božím dítětem.

V Kristu a v Jeho díle nalézáme **cestu spasení** a v Božím slově **poznání spasení**.

3. Radost ze spasení

Přesto je ještě mnoho lidí, kteří ve skutečnosti dosud nejsou šťastni, třebaže jistě vědí, že přijdou do nebe, protože Pán Ježíš zemřel za jejich hříchy. Jsou i věřící, kteří jsou po svém obrácení ještě nešťastnější, než byli předtím.

Čím to je?

V Bibli čteme, že Duch Svatý přebývá v každém, kdo uvěřil v Pána Ježíše a ví, že mu byly odpuštěny hříchy. Jestliže některý věřící se chová tak, jak si to Pán přeje, Duch Svatý způsobí, že u takové osoby budou vidět různé druhy Jeho ovoce. Jsou jím: Láska, radost, pokoj, shovívavost, přívětivost, dobrotivost, věrnost, mírnost, zdrženlivost (Galatským 5,22).

Jestliže se však některý křesťan chová jako někdo, kdo v Ježíše Krista nevěří, jestliže tedy **hřeší**, pak je Duch Svatý zarmucován a zmíněné ovoce tu pak víceméně není.

Jak je možné, že věřící má ještě tak mnoho zlých sklonů a dělá tak mnoho špatných věcí? Je to proto, že v něm ještě je hřích, kořen zla. Jako potomci Adama, který zhřešil, máme v sobě všichni

od narození hřích. Platí to též o právě narozeném dítěti, třebaže ještě nemůže povědět ani jedno zlé slovo.

„V nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má.“

(Žalm 51,7)

Tu hříšnou přirozenost neztratíme ani tím, když jsme uvěřili v Pána Ježíše. Hřích, který v nás přebývá, můžeme přirovnat ke kořenu rostliny, jenž zůstává pod zemí. Kořen není vidět, ale je tam, a nám svou přítomnost prokáže tehdy, když se nad zemí vyvinou plody rostliny.

V Bibli jsme napomínáni, abychom dbali o to, aby hřích (kořen) zůstával „pod zemí“. To je možné jen v tom případě, že v našem životě působí Duch Svatý. Jakmile se však ukážou viditelné „výhonky“ hříchu v myšlenkách, slovech nebo ve skutcích, je Duch Svatý zarmoucen. Výsledkem pak je, že už se nemohu radovat, že nejsem šťasten.

V tom, o čem jsme dosud hovořili, jsme si ukázali, že máme **jistotu**, že nepřijdeme na Boží soud, protože Kristus za nás zemřel.

Skrze to, co nám Bůh ve Svém Slově sděluje, spolehlivě víme, že nám byly naše hříchy odpuštěny a že jsme se stali Božími dětmi.

Závěrem jsme ukázali na to, že pravá radost závisí na tom, zda v sobě necháme nebo nenecháme působit hřích.

Ale na tom, zda máme radost, **nezávisí** naše výsledná jistota, ani spolehlivost Božího slova. Jakmile jako Boží děti uděláme něco, co Ducha Svatého zarmocuje, je naše skutečné obecenství s naším Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem prakticky přerušeno.

Jakmile však své hříchy vyznáme, můžeme se znovu radovat a být šťastní, protože potom je naše obecnství znovu obnoveno.

Častokrát už byl uváděn příklad neposlušného dítěte. Ono se v takovém stavu nemůže radovat z lásky svého otce, protože ten je kvůli jeho neposlušnosti smutný. Nejprve to dítě musí svou chybu vyznat a rmoutit se nad ní. Ale pak je mezi otcem a dítětem ihned zase všechno v pořádku.

Ale přes to všechno ono dítě je stále dítětem svého otce, protože to závisí na jeho **narození**, nikoli na jeho **chování**. Když se David velice zle prohřešil proti Bohu, neprosil: „Navrať mi mé spasení,“ nýbrž: „**Navrať mi radost (ze) spasení**“ (Žalm 51,14). Právě tak je tomu s každým věřícím. Když zhřeší, je přerušeno jeho obecnství s Otcem, a on nemá radost tak dlouho, dokud „*se zkroušeným srdcem a potřeným duchem*“ (Žalm 34,19 a 51,19) nepřijde k Otci a nevyzná (tedy neoznámí) Mu svůj hřích.

Potom ale nabude ujištění, že jeho hřích mu byl odpuštěn.

Jinak tomu ani nemůže být, protože Boží slovo jasně říká:

„Vyznáme-li své hříchy, tu On (Bůh) je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od veškeré nepravosti“ (1. Jana 1,9)

Každé Boží dítě by mělo s naprostou jistotou vědět, že svazek utvořený mezi ním a nebeským Otcem nemůže být zrušen. Ono je a zůstává Božím dítětem. Žádná moc země ani pekla nemůže na tom nic změnit.

Ale jedna nečistá myšlenka, jedno špatné slovo nebo jeden hříšný čin ničí obecenství s Otcem. A Boží dítě kvůli tomu ztratí svou radost.

Jestliže jsme tedy ztratili radost z obecnství s naším Bohem a Otcem, musíme přijít na to, co je toho příčinou.

Jakmile ji zjistíme, musíme své hříchy před Bohem vyznat a sami se odsoudit, protože jsme nebděli, ale byli lhostejní.

Nikdy si nemysleme, že hřích věřícího je před Bohem méně zlý než hřích nevěřícího. Boží myšlenky o hříchu se nemění.

Bůh nemůže přimhouřit oko nad hříchy věřícího, jako to nemůže udělat ani nad hříchy těch, kteří pohrdají Bohem a Pánem Ježíšem.

Ale jinak je samozřejmé, že je rozdíl mezi hříchy věřících a hříchy nevěřících.

Každý, kdo zavrhne Krista a neobrátil se k Bohu, bude sám muset nést po celou věčnost následky svých hříchů.

Hříchy těch, kteří věří v Krista, Bůh už znal dříve, než se oni narodili. A když Pán Ježíš zemřel na kříži, nesl na Svém těle **všechny** jejich hříchy. K tomu patří i ty hříchy, kterých se věřící dopustí **po** svém obrácení.

Za všechny ty hříchy už Kristus nesl trest, a Boží spravedlnosti tím bylo učiněno zadost.

Když tedy některý spasený věřící zhřeší, nemůže na něj znovu být vznesena soudní obžaloba, protože Soudce, sám Bůh, se s ní jednou provždy vypořádal na kříži na Golgotě. Není tedy dotčena otázka **spravedlnosti** toho věřícího před Bohem, nýbrž jde o jeho přerušené **obecenství** s Bohem Otcem.

Jestliže však některý věřící nutí své svědomí, **aby mlčelo**, a nedbá na to, co mu říká Duch Svatý, ale jde dál zlou cestou, Bůh ho bude muset káznit, stejně tak, jako to dělá pozemský otec se vzpurným dítětem.

Bůh trestá čili výchovně kázní Svě děti po celý jejich život na zemi. Jeho cílem je, aby se **zastavily, přišly k sobě** a byly ze své zlé cesty zase přivedeny do obecenství s Bohem.

Ale Boží výchova pomocí kázně někdy nese i charakter trestu za poklesky. V Bibli je o tom řečeno: *„Ale když býváme souzeni, býváme Pánem kázněni,*

abychom nebyli odsouzeni se světem“ (1. Korintským 11,32).

Nevěrnost a špatné chování věřícího nepůsobí žádnou změnu v jeho **věčném určení**. Neboť **základem toho** může být jen to, co učinil Pán Ježíš. Jen z toho věřící čerpá jistotu svého spasení, své věčné záchrany. Bůh mu to sdělil a zaručuje ve Svém Slově.

Ale věřící nikdy nemůže být šťasten, kdykoli se ve svém životě chová špatně. David toto zakusil, když zhřešil a svůj hřích ještě před Bohem nevyznal. Jeho radost byla pryč a s ní i jeho štěstí. Mluví o tom v 32. Žalmu, který složil: *„Když jsem mlčel, rozežíraly se ve mně kosti mé skrze úpění mé každý den. Neboť dnem i nocí těžká byla nade mnou ruka tvá“* (3. a 4. verš). Bůh nic nedělá raději, než když může Svým dětem žehnat. Jako jejich Otec jim chce dávat okoušet Své úžasné obecenství. Jestliže ale jsme na špatné cestě, utrpíme velikou ztrátu.

Proto chtějme každého dne bdít, abychom nějak nezarmoutili Ducha Svatého.

Vědomí, že Bůh nám prokázal tolik milosti a že náš příchod do nebe je naprosto jistý, nás nesmí učinit lhostejnými. Ale kdyby k tomu přesto došlo, ukazovalo by to na mimořádně špatný stav našeho srdce. V takovém případě bychom zneužívali Boží milost. A Bohu by se děla neúcta.

Jestliže by někdo takto žil, platilo by pro něj:

„Cokoli člověk rozsévá, to také sklídí.“
(Galatským 6,7)

Souhrnem tedy:

Ježíš Kristus v určený čas zemřel za bezbožné (Římanům 5,6).

Kdo v Něho věří, nebude odsouzen. Je v naprostém **bezpečí**.

Bůh ve Svém Slově zaručuje, že každý věřící přijde do nebe, do otcovského domu.

Není nic, co by nás mohlo odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu (Římanům 8, 38.39). Toto je naprostá pravda a zaručená **jistota**.

Může se stát, že zarmoutíme Otce hříšným chováním. Pak s Ním nemáme obecenství a On na nás musí uplatnit kázeň (Židům 12,6.7).

Ale Bůh skutečně touží učinit nás znovu šťastnými a udělit nám hlubokou **radost**.

Pokud máte nějaké otázky týkající se obsahu této knížky, spasení, anebo jiné v souvislosti s obsahem Bible, napište nám. Rádi Vám odpovíme.

Přeloženo částečně podle anglického originálu od Georga CUTTINGA: Safety, Certainty and Enjoyment In This Life and The Next a podle jeho dobrého francouzského a upraveného německého překladu. - Biblické citace respektovaly zvláště znění tzv. Elberfeldské bible [překlad Písma svatého z původních jazyků do němčiny] - nové vydání z r. 2003.

© GBV 55 407 CZ

„Sicherheit, Gewißheit und Genuß“